

Сибирското куче

Северната част на Азия — Сибир — през повече време от годината е покрита с дълбоки снегове. Безбройни и люти виелици се носят по голямата равнина и затрупват всичко живо.

Едни от най-скъпите и полезни животни за тамошните хора са кучетата, които се сметат за най-умни. Сибирското куче прилича на нашето овчарско, с дълги, гъсти червеникави косми, къси шръжкнали уши. То се храни изключително с риба. От ранна пролет до късна есен за кучето там никой не се грижи. То цял ден тича на свобода и дебне по реките рибите, които умее майсторски да лови. При изобилие на риба, кучето яде само главите им.

През октомврий тамошните хора събират кучетата си, привързват ги за колове при колибата и ги карат да гладуват, за да ослабеят, та по-лесно да бягат и да не се уморяват. С първият още сняг започва времето на страдание за кучетата. Денем и нощем с грозно виене оплакват съдбата си. Зимно време ги хранят или с вонеща риба или с мухлясала, на вятъра сушена, риба. Мухлясалата им дават сутрин преди врягане, за да им придадат повече сила, а от вонещата, само вечер, и то винаги по-малко. По пътя, макар и да тичат средно по 10 часа дневно, не им дават нищо.

Чудна е силата на тия кучета!

Обикновено запрягат в шейните 5 кучета, които с голяма бързина возят трима възрастни човека и още около 40 кгр. багаж. С малък товар пет кучета по лоши пътища